

UZASADNIENIE

G. S. w dniu 30 grudnia 2017 roku wystąpiła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. z powództwem o zapłatę następujących kwot:

- kwoty 102.172 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 sierpnia 2017 roku, należnej wedle powódki na skutek uznanej w całości reklamacji dostarczonej stronie pozwanej w dniu 8 sierpnia 2017 roku,
- kwoty 20.293 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 3 maja 2017 roku, należnej zdaniem powódki na skutek uznanej w całości reklamacji doręczonej stronie pozwanej w dniu 3 kwietnia 2017 roku,
- kwoty 4600 zł z tytułu odszkodowania za niedostarczenie powódce dwóch aparatów telefonicznych marki I. (...),
- kwoty 3840 zł z tytułu odszkodowania za bezpodstawne jednostronne rozwiązanie przez pozwaną spółkę umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...),
- kwoty 3840 zł z tytułu odszkodowania za bezpodstawne jednostronne rozwiązanie przez pozwaną spółkę umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...).

(pozew k. 2-20)

Strona pozwana wystąpiła o oddalenie powództwa w całości.

(odpowiedź na pozew k. 180-190)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 1 października 2013 roku G. S. zawarła z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...). Zgodnie z treścią punktu 3 umowy, wyżej wskazana spółka na podstawie umowy miała świadczyć na rzecz powódki usługi telekomunikacyjne w oparciu o numer telefoniczny (...). Umowę tę zawarto na czas oznaczony do dnia 29 września 2015 roku (punkt 5.1 umowy). Po upływie czasu oznaczonego obowiązywania umowy miała ona ulec przedłużeniu na czas nieoznaczony (punkt 5.3 umowy).

(kopia umowy k. 203-209, k. 263-269)

Również w dniu 1 października 2013 roku G. S. zawarła z (...) S.A. aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...). Zgodnie z treści punktu 3 aneksu, pozwana spółka na podstawie aneksu miała świadczyć na rzecz powódki usługi telekomunikacyjne w oparciu o numer telefoniczny (...). Umowę tę zawarto na czas oznaczony do dnia 29 września 2015 roku (punkt 5.1 umowy). Po upływie czasu oznaczonego obowiązywania umowy miała ona ulec przedłużeniu na czas nieoznaczony (punkt 5.3 umowy).

(kopia aneksu k. 199-202, k. 259-262)

W październiku 2016 roku nieustalony z imienia i nazwiska przeprowadził z pracownikiem pozwanej spółki (konsultantem) rozmowę telefoniczną, w której wyraził wolę przedłużenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla dwóch wyżej wskazanych numerów telefonicznych, z czym miało się wiązać nabycie także od strony pozwanej dwóch nowych aparatów telefonicznych marki I. (...). Zgodnie z treścią rozmowy przy dostawie telefonów miała zostać zapłacona za nie kwota 4 groszy, a następnie zapłata ceny sprzedaży telefonów miała nastąpić w ramach zapłaty abonamentu za świadczenie usług telekomunikacyjnych. Tekst aneksów do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z dwoma aparatami telefonicznymi miał zostać dostarczony na adres wskazany przez mężczyznę prowadzącego rozmowę.

(nagranie dźwiękowe płyta CD k. 191)

W związku z wyżej przywołaną rozmową telefoniczną pozwana spółka sporządziła dla powódki dwa dokumenty – aneksy do wyżej przywołanych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla numerów telefonicznych (...) i (...). Aneksy te miały, zgodnie z ich treścią, obowiązywać do dnia 18 października 2018 roku.

Ponadto, pozwana spółka wystawiła dla powódki faktury VAT za dostawę dwóch telefonów marki (...) za cenę po 1611,03 zł oraz harmonogram spłaty w ratach ceny sprzedaży tych telefonów.

Wyżej wskazane aneksy nie zostały jednak podpisane przez powódkę.

(kopie aneksów bez podpisów powódki k. 109-111, k. 100-102 oraz k. 210-212 i 213-215, kopie faktur i harmonogramów spłat k. 216-219)

Wyżej wskazane aneksy i faktury zostały doręczone powódce. W dniu 19 października 2016 roku powódka zapłaciła kwotę 8 groszy za dwa telefony marki I. (...).

(okoliczności niesporne – pozew k. 10, przedsądowe pismo powódki do pozwanego k. 56)

W dniu 19 października 2016 roku pracownik przedsiębiorstwa kurierskiego działającego na zlecenie pozwanej spółki odebrał od powódki kwotę 0,04 zł i dokumenty.

(kopia potwierdzenia k. 223)

Pismem z dnia 15 lutego 2017 roku, stanowiącym odpowiedź na pismo powódki z dnia 17 stycznia 2017 roku, pozwana spółka powiadomiła powódkę o „anulowaniu” wyżej wskazanych aneksów do dwóch umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz o tym, że w związku z anulowaniem umów dwa telefony(...)dostarczone powódce podlegają zwrotowi.

(kopia pisma pozwanego k. 220)

Powódka skierowała do strony pozwanej pismo datowane na 31 marca 2017 roku zatytułowane „Reklamacja” – zarzucając stronie pozwanej, że w dniu 15 marca 2017 roku zablokowała powódce możliwość wykonywania połączeń wychodzących z dwóch wyżej wskazanych numerów telefonicznych, a w przesłanych powódce fakturach dokonano błędnego obliczenia należności z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych. W piśmie tym powódka odmówiła zapłaty ratalnej jakichkolwiek kwot za telefony nabyte od pozwanego – twierdząc, że całą cenę nabycia uiściła kurierowi.

Pismo to doręczono stronie pozwanej w dniu 3 kwietnia 2017 roku.

(kopia pisma powódki k. 121-130, kopia dowodu doręczenia k. 120)

W dniach 24 i 25 kwietnia 2017 roku powódka otrzymała na swój adres poczty elektronicznej informacje od strony pozwanej o uznaniu jej reklamacji w zakresie, w jakim błędnie nie został jej przywrócony „pakiet internetowy”, co miało skutkować korektą faktur.

(wydruki wiadomości przesłanych pocztą elektroniczną k. 147 i 149)

Powódka skierowała następnie do strony pozwanej pismo datowane na 3 sierpnia 2017 roku zawierające przedsądowe wezwanie do zapłaty i reklamację, dotyczącą m.in. bezpodstawnego naliczania powódce opłat za połączenia międzynarodowe i usługi „bezpieczny internet” i „bezpieczne surfowanie”, jak również bezprawnego zdaniem powódki zablokowania możliwości wykonywania połączeń telefonicznych. Powódka w piśmie tym zaprzeczyła, aby łączyła ją z pozwaną spółką umowy sprzedaży na raty telefonów komórkowych.

W punkcie 15 tego pisma powódka zawarła następujące oświadczenie: „Sprzęty (...) stały się moją własnością na podstawie umowy sprzedaży zawartej na odległość za pośrednictwem aparatu telefonicznego, uzgodnioną cenę uiszczono do rąk zamówionego przez (...) pracownika firmy kurierskiej.

W wyżej wskazanym piśmie powódka zażądała także zapłaty przez stronę pozwaną następujących odszkodowań za zablokowanie możliwości wykonywania połączeń telefonicznych:

- dla numeru (...) w kwocie 10.963,70 zł za okres od 15 marca do 24 kwietnia 2017 roku oraz od 4 lipca do 3 sierpnia 2017 roku,

- dla numeru (...): w kwocie 11.208,03 zł za okres jak wyżej.

Powódka zażądała ponadto kwoty 80.000 zł z tytułu dalszego odszkodowania „z powodu uciążliwości i braku poszanowania mojego prawa co do konieczności udzielenia odpowiedzi na reklamacje jak i spełnienia zawartych w nich roszczeń”, jak również przesłania jej dwóch nowych telefonów marki I. (...) „tytułem zadośćuczynienia”.

Pismo to doręczono stronie pozwanej w dniu 8 sierpnia 2017 roku.

(kopia pisma powódki k. 42-58, dowód doręczenia k. 39)

Strona pozwana odpowiedziała na reklamację powódki pismem datowanym na 7 września 2017 roku, w którym podała m.in., że dwa telefony marki A. (...) powódka nabyła w systemie ratalnym, a rozmowa telefoniczna z konsultantem strony pozwanej stanowiła jedynie zamówienie na telefony. W piśmie podano, że blokada połączeń wychodzących z telefonów powódki i następnie zawieszenie realizacji usług telekomunikacyjnych wynikały z tego, że ostatniej wpłaty z tytułu zapłaty za świadczone usługi telekomunikacyjne powódka dokonała w dniu 21 listopada 2016 roku.

Pismo to zostało nadane na adres powódki przesyłką poleconą w dniu 8 września 2017 roku i doręczone powódce w dniu 12 września 2017 roku.

(kopia pisma strony pozwanej k. 68-71, kopia koperty z pieczęcią pocztowej placówki nadawczej i adnotacją o awizowaniu k. 67)

Ostatnią wpłatę od powódki strona pozwana odnotowała w dniu 28 października 2016 roku.

(wydruk rozliczenia z powódką pochodzący od strony pozwanej k. 232)

W dniach 7 marca, 23 maja, 27 czerwca, 4 lipca i 26 lipca 2017 roku powódka otrzymała na swój adres poczty elektronicznej wezwania od strony pozwanej do zapłaty zaległych należności.

(wydruki wiadomości przesłanych powódce pocztą elektroniczną k. 142, k. 154-159)

Strona pozwana przesłała powódce pismo datowane na 29 sierpnia 2017 roku, w którym oświadczyła, że wypowiada powódce zawarte z nią umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – z uwagi na „zadłużenie utrzymujące się na (...) koncie abonenckim”.

Pismo to doręczono powódce w dniu 4 września 2017 roku.

(kopia pisma k. 81 odwrót, koperta k. 78)

Pozwana spółka w październiku 2016 roku dostarczyła powódce dwa telefony marki (...), jednakże powódka nie zapłaciła żadnych dalszych kwot z tytułu ich nabycia poza kwotą uiszczoną przy odbiorze telefonów.

Na skutek reklamacji wnoszonych przez powódkę począwszy od stycznia 2017 roku strona pozwana uznała dwa wyżej przywołane aneksy z października 2016 roku za anulowane i przywróciła powódce warunki świadczenia

usług telekomunikacyjnych obowiązujące na podstawie wcześniej zawartych umów. Mimo to, powódka nie zapłaciła żadnych należności z tytułu abonamentu, co skutkowało wypowiedzeniem jej umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

(zeznania świadka E. G.: protokół rozprawy z dnia 10 kwietnia 2018 roku od 4 do 12 minuty)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Jak wynika z ustaleń dokonanych w niniejszej sprawie, strony zawarły dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – jedną dla numeru telefonicznego (...) (umowę tę zawarto w dniu 1 października 2013 roku) oraz drugą dla numeru telefonicznego (...) (dokumentu zawarcia tej umowy żadna ze stron nie złożyła do akt sprawy, jednakże umowę tę przedłużono na nowych warunkach aneksem z dnia 1 października 2013 roku). Z treści tych umów wynikało, że zostają zawarte na czas oznaczony – do dnia 29 września 2015 roku, jednakże po upływie czasu oznaczonego obowiązywania umowy miały ona ulec przedłużeniu na czas nieoznaczony. Skoro brak dowodu na to, że do dnia 29 września 2015 roku strony zmieniły treść wyżej wskazanych umów lub rozwiązały je, to przyjąć należy, że od dnia następnego umowy te obowiązywały w dalszym ciągu na dotychczasowych warunkach, na czas nieoznaczony.

Zaznaczyć należy, że nie zostało w niniejszej sprawie wykazane, aby powódka następnie złożyła swój podpis na kolejnych aneksach do dwóch wyżej wymienionych umów, tj. na aneksach mających obowiązywać na nowych warunkach do dnia 18 października 2018 roku. Ze złożonej do akt sprawy płyty CD wynika, że nieustalony z imienia i nazwiska mężczyzna w rozmowie telefonicznej z pracownikiem pozwanej wyraził wolę przedłużenia wyżej wskazanych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co miało się wiązać z nabycie dwóch aparatów telefonicznych marki (...) Następnie, powódce – za pośrednictwem kuriera - doręczono tekst obydwu aneksów wraz z fakturami mającymi potwierdzać zakup wyżej wskazanych telefonów. Powódka nie przyznała wprawdzie w sposób jednoznaczny i wyraźny, czy doręczono jej także dwa telefony marki (...), jednakże w żadnym z pism procesowych i we wcześniejszej korespondencji z pozwanym nigdy temu nie zaprzeczyła – co więcej, z treści pozwu (strona 6 pozwu, k. 4 odwrot akt sprawy) wynika pośrednio, że powódka przyznaje tę okoliczność, skoro podaje, że zapłaciła kurierowi 8 groszy jako cenę sprzedaży wyżej wskazanych urządzeń, „które były zapakowane w paczkach zabezpieczonych taśmą”. Powódka w swoich kolejnych pismach przyznawała, że kupiła wyżej wskazane telefony od pozwanego, jednakże twierdziła, że nabyła jej na podstawie umowy zawartej na odległość (w trakcie rozmowy telefonicznej) za wówczas uzgodnioną cenę mającą wynosić łącznie 8 groszy – a nie na raty za cenę wskazywaną przez pozwanego. Takie oświadczenie powódki nie znajduje pokrycia w materiale dowodowym, gdyż (po pierwsze) z wyżej przywołanego nagrania złożonego na płycie CD do akt sprawy wynika, że zamówienie na telefony złożył w rozmowie telefonicznej nieustalony co do tożsamości mężczyzna, a nie powódka (przy czym nie wykazano, czy mężczyzna ten działał na podstawie pełnomocnictwa lub zlecenia powódki), a przy tym w rozmowie tej został wyraźnie poinformowany, że poza kwotą 8 groszy dalsza część ceny nabycia telefonów będzie spłacana w ramach abonamentu telefonicznego. Wyżej przywołana rozmowa telefoniczna pracownika strony pozwanej z nieustalonym co do tożsamości mężczyzną nie może zostać uznana skutkującą zawarciem jakiegokolwiek umowy sprzedaży z udziałem powódki, już chociażby dlatego, że w rozmowie tej nie określono łącznej ceny sprzedaży każdego z telefonów i nie zostało wykazane, aby wyżej wskazany mężczyzna działał w imieniu powódki. Z tego samego względu brak jest podstaw do przyjęcia, że wyżej wskazany mężczyzna skutecznie w imieniu powódki zawarł w drodze wymiany ustnych oświadczeń woli umowę zmieniającą warunki dotychczas świadczonych na rzecz powódki usług telekomunikacyjnych.

Nie doszło zatem do zawarcia jesienią 2016 roku przez powódkę lub w jej imieniu za pomocą środków porozumienia się na odległość umowy zmieniającej dotychczas obowiązujące warunki świadczenia usług telekomunikacyjnych (co umożliwiał wówczas obowiązujący przepis art. 56 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 1954). Z wyżej przywołanej rozmowy telefonicznej wynika zresztą, że założeniem obydwu rozmawiających osób było to, że zawarcie umowy przedłużającej na 2 lata świadczenie usług telekomunikacyjnych, co wiązało się ze sprzedażą dwóch nowych telefonów marki A. (...), miało nastąpić poprzez podpisanie aneksu do dotychczasowych umów. Brak jest z kolei podstaw do przyjęcia, że następnie doszło do podpisania tego rodzaju aneksów przez powódkę – ani powódka ani strona pozwana nie złożyli oryginałów lub kopii aneksów opatrzonych podpisem powódki lub jej

pełnomocnika. Powódka nie podpisała zresztą także przesłanych jej przez stronę pozwaną faktur sprzedaży dwóch telefonów. Nie doszło zatem ani w formie ustnych oświadczeń woli ani w formie pisemnej do zawarcia przez strony w październiku 2016 roku aneksów do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i powiązanych z nimi umów sprzedaży telefonów – chociaż same telefony (dwa nowe aparaty marki I. (...)) zostały przez powódkę odebrane i nie zostały przez nią zwrócone pozwanemu.

Brak skutecznego zawarcia przez strony aneksów do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych skutkowało z kolei tym, że nadal obowiązywały wyżej przywołane, wcześniej zawarte przez strony umowy (obowiązujące już wówczas na czas nieoznaczony). Tym samym po stronie powódki istniał obowiązek uiszczania abonamentu i ewentualnie innych opłat wynikających z wcześniej zawartych umów, a z kolei po stronie pozwanego spoczywał obowiązek dostarczania powódce usług telekomunikacyjnych na dotychczasowych zasadach.

Między stronami doszło następnie do rozbieżności stanowisk co do wysokości opłat, które powódka powinna uiszczać na rzecz pozwanego. W rezultacie powódka, chociaż nadal korzystała z usług telekomunikacyjnych dostarczanych jej przez pozwanego, od końca października 2016 roku nie uiściła na rzecz pozwanego już żadnych sum pieniężnych – nawet wówczas, gdy pozwany uwzględnił reklamacje powódki w zakresie dotyczącym błędnego naliczania opłat za internet i połączenia zagraniczne. Brak uiszczania opłat przez powódkę skutkowało najpierw blokadą połączeń wychodzących z jej telefonów, a następnie rozwiązaniem umowy przez stronę pozwaną.

Ustalenia te należy odnieść do roszczeń powódki zgłoszonych w niniejszej sprawie. W niniejszej sprawie zastosowanie znajduje art. 104 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne, zgodnie z którym do odpowiedzialności przedsiębiorców telekomunikacyjnych za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi telekomunikacyjnej stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, tj. w szczególności art. 471 k.c. Ponadto art. 105 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego przewiduje, że za każdy dzień przerwy w świadczeniu usługi powszechnej (tj. o takiej, o jakiej mowa w art. 81 ust. 1 i 3 ustawy – usługi dostarczane powódce niespornie stanowiły usługi powszechne w rozumieniu ustawy), płatnej okresowo, abonentowi przysługuje odszkodowanie w wysokości 1/15 średniej opłaty miesięcznej liczonej według rachunków z ostatnich trzech okresów rozliczeniowych, jednak za okres nie dłuższy niż ostatnie 12 miesięcy. Stosownie do treści art. 105 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego, niezależnie od odszkodowania, za każdy dzień, w którym nastąpiła przerwa w świadczeniu usługi telefonicznej płatnej okresowo trwająca dłużej niż 12 godzin, abonentowi przysługuje zwrot 1/30 miesięcznej opłaty abonamentowej.

W pierwszej kolejności ocenić należy zasadność roszczenia powódki zawartego w żądaniach zgłoszonych w punktach 2 i 3 pozwu (wcześniej szczegółowo przedstawionego przez powódkę w przedsądowych wezwaniach - reklamacjach z dnia 31 marca 2017 roku i z dnia 3 sierpnia 2017 roku), tj. roszczenia o zapłatę odszkodowania za niedostarczenie powódce usług telekomunikacyjnych w trakcie obowiązywania umowy stron oraz roszczeń powódki z punktów 4 i 5 pozwu dotyczących zapłaty kwot po 3840 zł za bezpodstawne, jednostronne rozwiązanie umów z powódką jesienią 2017 roku.

Strona pozwana nie kwestionowała twierdzeń powódki co do tego, że w dniach od 15 marca do 24 kwietnia 2017 roku oraz od 4 lipca do 3 sierpnia 2017 roku doszło do zablokowania połączeń wychodzących z telefonów powódki, a następnie do rozwiązania z nią obydwu wyżej przywołanych umów – wskazywała jednak, że doszło do tego na skutek wielomiesięcznego zalegania przez powódkę z zapłatą jakichkolwiek opłat abonamentowych. Stwierdzić wobec tego należy, że do wstrzymania dostarczania powódce sygnału wychodzącego, z uwagi na zaleganie powódki od listopada 2016 roku w zapłacie abonamentu w jakiegokolwiek części, uprawniał stronę pozwaną punkt 6.2 wiążącego dla obu stron regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych (k. 251) – na jego podstawie pozwany operator usług telekomunikacyjnych był uprawniony do odmowy świadczenia (tj. także do wstrzymania już świadczonych) usług telekomunikacyjnych osobie, która zalega z płatnościami w stosunku do operatora, a osobą taką niewątpliwie była w marcu, a następnie w lipcu 2017 roku powódka. Wprawdzie część reklamacji powódki kierowanych do pozwanego była zasadna (tj. reklamacje dotyczące naliczania powódce dodatkowych opłat za internet i połączenia międzynarodowe), jednakże nie zwalniało to powódkę z obowiązku zapłaty stałego co do wysokości abonamentu, którego to od listopada 2016 roku powódka nie uiszczała (mimo twierdzeń pozwanego w tym zakresie powódka nie przedstawiła żadnych

dowodów). Z kolei w takiej sytuacji punkt 10.3 obydwu obowiązujących strony umów (k. 201 i k. 206) uprawniał w takiej sytuacji pozwanego do rozwiązania umów z powódką bez okresu wypowiedzenia – co było zasadne, skoro powódka mimo szeregu wezwań ze strony pozwanego nie uregulowała jakichkolwiek należności za wyżej wskazany okres. Tym samym obydwie umowy zostały skutecznie i zgodnie z prawem rozwiązane.

Wobec powyższego, powódce nie przysługuje ani odszkodowanie za czasowe wstrzymanie przez pozwanego świadczenia usług telekomunikacyjnych ani odszkodowanie za rozwiązanie umów z powódką przez pozwanego. Brak jest podstaw do przyjęcia, że w omawianym zakresie strona pozwana nienależycie wykonywała swoje zobowiązania umowne (art. 471 k.c.). Dodać należy, że powódce nie przysługuje zwrot opłat abonamentowych przewidziany w art. 105 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego także dlatego, że powódka za wyżej wskazany okres opłat tych w ogóle nie uiściła. Zaznaczyć ponadto należy, że powódka – w zakresie odnoszącym się do roszczenia opartego na art. 105 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego – nie wykazała także wysokości swojego roszczenia, które powinno zostać obliczone w oparciu o wysokość opłat abonamentowych obowiązujących z pominięciem niewiążących stron aneksów z października 2016 roku (powódka powinna była zatem wykazać, jaka była wysokość opłat abonamentowych wynikających z uprzednio zawartych umów i obowiązujących nadal strony w 2017 roku, jednakże w tym zakresie nie sformułowała żadnych twierdzeń ani dowodów). Skoro aneksy z października 2016 roku nie zostały skutecznie zawarte, to powódka nie mogła opierać swoich roszczeń wobec pozwanego na treści tych aneksów i na wysokości opłat (błędnie, zdaniem powódki) naliczanych w oparciu o te aneksy przez pozwanego. Dodać należy, że powódka także w żaden sposób nie wykazała wysokości swojej rzekomej szkody majątkowej mającej być skutkiem rozwiązania umów przez pozwanego (roszczenia z punktów 4 i 5 pozwu).

Na marginesie rozważań stwierdzić natomiast należy, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń powódki nie jest zasadny – w tym także z uwagi na treść art. 108 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne – skoro roszczenia powódki o odszkodowanie za niedostarczenie usług telekomunikacyjnych dotyczyły okresu od marca 2017 roku a pozew został złożony w dniu 30 grudnia 2017 roku, co przerwało bieg przedawnienia.

W ramach kwot żądanych w punktach 1 i 2 pozwu powódka dodatkowo domagała się zapłaty przez pozwanego dalszego odszkodowania w związku z wcześniejszymi reklamacjami powódki (łącznie powódka domagała się odszkodowania w kwocie 102.172 zł + 20.293 zł za nienależyte świadczenie usług telekomunikacyjnych). Zaznaczyć należy, że to roszczenia powódki są pozbawione podstaw prawnych, w szczególności w świetle treści art. 415 i art. 471 k.c. Po pierwsze, powódka w pozwie nie wskazała w sposób zrozumiały i spójny, na czym miałyby polegać jej szkoda będąca skutkiem ewentualnych nieprawidłowych działań pozwanego. Po drugie, nie wykazała także w żaden sposób wysokości tej rzekomej szkody majątkowej. Po trzecie, jak już wyżej wskazano, czasowe pozbawienie powódki możliwości wykonywania połączeń wychodzących znajdowało podstawę w wiążącym dla stron regulaminie świadczenia usług.

Nie znajdują także jakichkolwiek podstaw roszczenia powódki z punktu 3 pozwu, tj. żądanie zapłaty kwoty 4600 zł mającej stanowić odszkodowanie za niedostarczenie powódce dwóch telefonów marki A. (...). Po pierwsze, nie zostało wykazane, aby strony zawarły jakkolwiek, skuteczną prawnie umowę dotyczącą dostarczenia powódce tego rodzaju telefonów. Po drugie, w październiku 2016 roku strona pozwana dostarczyła powódce dwa telefony A. (...), co nastąpiło mimo braku zawarcia przez strony skutecznej umowy w tym zakresie – powódka do chwili obecnej tych urządzeń nie zwróciła, co tym bardziej czyni całkowicie niezrozumiałymi jej żądania.

Dodać należy, że nie mogą stanowić podstawy roszczeń powódki przywołane przez nią przepisy art. 106 ust. 1 i 2 Prawa telekomunikacyjnego. Art. 106 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego stanowi bowiem wyłącznie o tym, że jeżeli reklamacja usługi telekomunikacyjnej nie zostanie rozpatrzona w terminie 30 dni od dnia jej złożenia, uważa się, że została ona uwzględniona. Przez rozpatrzenie reklamacji rozumie się wysłanie przed upływem tego terminu przez dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych odpowiedzi o uwzględnieniu lub nieuwzględnieniu reklamacji. Wprawdzie art. 106 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego stanowi o tym, że w przypadku uwzględnienia reklamacji usługi telekomunikacyjnej opłata, o której mowa w art. 80 ust. 2 ustawy (tj. opłata wynikająca z cennika stosowanego przez operatora), podlega zwrotowi, jednakże – jak już wyżej wskazano – pozwana za sporny okres żadnej takiej opłaty na rzecz pozwanego faktycznie nie uiściła. Z kolei nawet uznanie reklamacji powódki (w tym

także w sposób dorozumiany, wynikający z art. 106 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego) nie oznacza zarazem uznania jakichkolwiek konkretnych, pieniężnych lub rzeczowych, roszczeń powódki, w tym roszczeń odszkodowawczych. Uznanie reklamacji oznacza uznanie zasadności podniesionych w reklamacji zastrzeżeń co do sposobu świadczenia danej usługi a nie uznanie jakichkolwiek roszczeń pieniężnych lub rzeczowych. Co więcej, samo uznanie roszczenia nie stanowi samodzielnej podstawy powstania obowiązku świadczenia – nie można skutecznie „uznać” roszczenia nieistniejącego, a roszczenia zgłoszone przez powódkę w niniejszej sprawie ze względów wyżej podanych nigdy nie powstały.

Z tego względu powództwo wytoczone w niniejszej sprawie podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony za wynik procesu. Skoro powódka przegrała proces w całości ma obowiązek pokryć koszty zastępstwa procesowego strony pozwanej w wysokości wynoszącej 5400 zł, wynikającej z treści §2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1804).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji doręczyć powódce.

Dnia 10 grudnia 2018 roku SSR (del.) Adam Borowicz